

*Elfáradtam, nem tudtam,
csak a gazra,
a pár férficsizmára, lassan
megtölti
őket a hó, inkább engedtem
a mindent
kitöltő csendnek, a házból
a városra,*

*eljöttem. Mielőtt szóhoz
akartam volna.
Tudtam, mire megy.
Felrebbentek
a varjak, és én pontosan akkor.
Hogy nem beszélek
többé senkivel.*

KESZTHELYI GYÖRGY

Szekurégió

(emlék)

*Nyakkendőt viselnek
és fekete bőrkabátot.
Maszk, jelmez, álca.
Üvöltöznek, mint az ördögűzők,
övükön krómozott karperec.
A pince voltaképpen bunker,
alagút vezet onnan át a városon,
mert esetleg nyomot fog a farka,
az pedig véres államcsíny jelent.
Itt robotolnak, itt nyüzsgögnék:
kísérteties kőépületben
termeszhangyaboly.
Hogy kerültem ide?
Azt rebesgetik, még élek, létezem,
visszaköpöm a kegyetlen tényállást,
rávizelek – a forgószéllel szemben.
Keresztlevelem
egyetlen lejárt útlevél,
idézéssel, jegyzőkönyvekkel
igazolom magam. A hideg tavasz
nyaranta bennem telet.*

KESZTHELYI GYÖRGY (1955, Kolozsvár) költő, író. Verset és prózát ír, grafikai munkákat, olajfestményeket is készít. Kötetei: két verseskötet a MEK-en, Lélekzárka (kisregény, Bookart, 2014), Lódenes embermadár (versek, Kriterion, 2015).

Szerkezetem

Bennem egy hangyaboly tesz-vesz,
szakmunkások, herék, tétlen királynők,
hatalmas országban nyugtalan nomádok.
Többnyire hol itt, hol ott vegetálok,
tengődöm, mint tátongó bőrönd,
mellettem ösvény, monoton irány,
a távolban sáskaraj, izgága vihar,
tarol és pusztít a hiány.

A város semleges, sokéltű üresség,
csak hernyók, csak legyek mindenféle
és bűz, penészes juhtúró szaga,
időtlen éhség, falánk indulatok,
díszvacsorák, gyógyszeres tubusok.
Mit tehetnék? Békésen csüggedek,
előttem impozáns kirakat,
mögöttem koldusasszonyok.

Kis nyomdában lakom

Kis házi nyomdában lakom,
billentyűk között,
ráadásul pattogzik az ősz,
dögszagú leveleivel
csapja a szelet s az ajtót,
elsötétít egy mélázó szobát.

Nem tündérmese ez, nem szerenád.
Láttam már jó néhány
éhenkórász angyalt.
Nemsokára még a varjak is
lepotyognak, mint a szaloncukor.
Aki egy ilyen gettót kiagyalt

elszámolt valamit. Melléfogott.
A sebzett város ősellatai
úgy csapódnak a hideg falakhoz,
mint érzéstelenített piaci legyek.
Elfüggönyözött kórházi ágyakon
lihegik, hörgik a másodperceket.

Holdanyáról olvasok, papírmadárról,
szerény, kis halhatatlanságról.
Cserben hagytam a kertet, az ágyásokat,
ásóval, kapával, káposztalepkékkal,
nyüzsgőnek rajta a krumplibogarak,
mint álcázott titkos ügynökök.

Valami felfőtt, összeégetett –
elfogadom a sáros föld illatát,
szeretnék ereklyék nélkül élni,
akár egy passzív, trehány ébredés.
Emlékmű nem leszek, esetleg jéghegy,
hideg és éles, mint a kés.

Az átok is hála

Hadd rakjak új fészket magamnak,
ha már ásítok a lajhárok ketrecében,
ha beköltöztem viharvert tudatomba,
amely unalmas, mint egy otromba,
kidolgozatlan felvonás.

Hadd építsem meg sáros avarból
a száraz évig kanyargó csigalépcsőt,
a gondozatlan béke jelét. –
Ez itt a legalsó szint, a csonka ereklye,
végtagok nélküli lidércek jussa.

Hiába nyavalyog, szűköl az értelem –
díszlépés – bal-jobb! Pattogó parancsszó
a vessző, a pont. Rövidítés az életem.
Hadd olvasszam be a nehéztüzérséget,

*vetéljen el az összes anyahajó,
a feltámadt, sánta öreg pedig
húzza csak tovább az ágyúcsőből öntött,
öblösen kongó gyászharangot.
Hadd dobjam partra a pökhendi flottát,
aprítsam fel téli tüzelőnek
a felsúrolt fedélzeteket,
az árbócok öntelt erekióját.*

*Hullassa tollait az ezüst gépmadár,
rejtőzködjének hegy-völgyek menhelyén
mind, akik áldomást innának
a kráterek fenyegető partján,
ahol a hamu oltáriszentség,
miközben mi, pogány földimádók,
akiket a nyári fagy sem riaszt,
viharban építjük a szénakazlakat.
Ropogós cipók, kenyerek sülnék
agyag- vagy vályogkemencékben,
időnként a sorvadó holdkaréjról
nincstelen szerelmek könnye hull.*

*Átalvetőben elszenesedett éveket,
hétköznapokat cipelek,
túl sok a kevés is. Az átok is hála.
Tucatnyi vakmerő eszmény csatangol bennem,
egy csüggedő költő avantgárd halála,
az öregek fekete könyve,
a búskomor Kányafői út, a bozót,
a kényszerű, utolsó lehelet.
Kinyílik a kalitka ajtaja,
a rácsok mögül kiröppen, szárnyra kel
a pattanásig feszült képzelet.*

Az istenek

*Az éjjel beidéztek, felszólítottak,
írok egy magasztos jelentést az istenekről,
többtucatnyiról, úgy, ahogy bennem forgolódnak.
Tetőtől talpig átázva, kívül-belül ítéletre készen
körmölni kezdtem jót, rosszat, feleslegest,
szolgamód összemosztam egyetlen pléhlavórban
erény, bűnt, álszent szándékokat – senki sem szabadult,
kivéve egy naprakész gyermeket, aki viszont még meg sem született,
csak úgy – mert leendő anyja időközönként
megmártózott az abortuszokban.*

*Késsel a zsebében követett a sánta hittan,
zsivajgott, nyüzsgött sokféle, kígyónyelvű isten
illatos köntösben vagy hajléktalanul
kukkoltak, lesték az elrendelt malasztot,
a mindenhatóság foglalatcseréjét.
Az viszont, aki már sosem fog megszületni,
déliabáb lett az egék udvarán.
Pedig más terveim voltak,
eltérő színeim a nemlét eposzára.
Nem látlak, halál, nem hiszlek azóta,
örökbe fogadtam az embrió-istent!
Sokan tudnak róla, ezért már nem is köszönnek,
a hatóságok meg időnként kihallgatnak
beidegződött szokásuk szerint,
mintha hébe-hóba meglátogatna patinás múltam,
amelyről ugyanúgy mindenki tud.
Ott gubbasztok újra, én, a kiváltságos,
azon a cellát keresztül-kasul szelő
irdatlanul hosszú, szálkás fapadon,
tolvajok, szabotőrök, improduktív utcalányok között,
közrendháborításért az erkölcsrendészetten.*

Pygmalion

Képzeld: csak úgy, egy-egy sáv gézzel,
mint egy elfuserált Krisztust...
de annyira szorosan, mintha kézfejét
megszüntetni készültek volna –
mindkét csuklóját kiiktatták – ujjai mozdulatlanokká
váltak – odakintről, az üvegajtó mögül
az a leányka, aki a szomszédos second-handben
árulta rongyait – elképedve bámult,
de hát onnan se ki-, se bejárat nem nyílt,
se próba, se szerencse, csak futkosó szemgolyók –
két-három éjfekete ördög őrizte a tejfehér szobrot.
Koszosak voltak, sötétek – koponyacsontok nélkül.
Bolondokháza – legyek – legyetek mind!
Siralomház – a kertben két nyúl:
farkasordító templomszolgák.
Órák múltán vagdosni kezdtek,
a lila csuklókról lehullt a géz – a félsz.
Akkor köpte először szembe őket.
Erre persze fékcsikorgás, örült nyüszítés
s egy fekete szoba, éhes körtefával.
Ott ébredt, aludt el újra éjjelente
háromszor, négyszer is
ugyanabban a fekete nyári ingben,
ugyanabban a kopott nadrágban.
Rövid álmai lágyan imbolyogtak,
szülőanyjával beszélgetett mindannyiszor.
Ózonként éltette, lélegeztette,
de tüdőre szippantotta a klór szúrós szagát is.
Varjak jöttek, aranyeső, vadrózsa szállt,
utószóként szörnyű üzenetek:
vágyak, szex, szomjas szabadság.
Leküzdötte hányingerét, a rozoga padokat kezdte figyelni.
Bordáikról lassan pattogzott a nyugalom,
aztán meg a keskeny, nyúlékony folyosón
fekvő, pihenő foltos matracok,
rajtuk pedig lihegő embriók sokasága
vagy rigor mortisba merevedett
bűnösök – szeplőtelenek.

Megteszel néhány mérföldet,
aztán megállsz, ledöglesz,
várod a kürtszót, az olajlámpát, a fényt,
helyesebben: a késő esti ingerküszöböt.
Belébotlasz, újra és újra elesel.

Egyik kezével a föld mélyére mutat,
másikkal a táncoló csillagok közé,
harmadikkal, negyedikkel, ötödikkel
összevissza, senki sem tudhatja, merre,
mert rengeteg keze van.
Az irány meg tökéletesen mindegy.
A várakozók az időjárás változását okolják a járatok késéséért,
türelmetlenül toporognak az Olajfák hegyén
vagy a füstös állomás peronján.
Időnként fel-le szállnak,
mégsem érkeznek soha
sehova.